

základě smlouvy té žalující na žalované žádného dodání se domáhati.

Proč uzavření smlouvy odmítá, nepotřebovala žalovaná odůvodňovati, v tom směru se k ničemu nezavázala. Jak z dalšího obsahu citovaného dopisu vyplývá, učinila tak zejména ze zřejmé obavy před škodou, která by jí mohla stihnouti z tehdy zahájené okolkovací akce.

Žaloba byla tudíž po právu zamítnuta z důvodu toho, že nabídnuto bylo s výhradou bezzávaznosti, takže žalovaná byla oprávněna od smlouvy ustoupiti, což pak také ihned, dověděvši se o placení splátek na navrženou kupní cenu učinila. Dovolání opírající se o dovolací důvod §u 503 č. 4 c. ř. s. jest neodůvodněno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z dne 25. ledna 1921 čj. Rv I 769/20.

R. v. z. s. Dr. Grešl.

O návrhu manželově, by bylo manželce uloženo vrátiti se do jeho domácnosti, nelze rozhodnouti v řízení nesporném, (opačně rozh. z 2. června 1898 č. 7674 Gl. U. 208).

Usnesení okres. soudu i krajs. soudu v České Lípě, jimiž bylo rozhodnuto v nesporném řízení o návrhu manželově, by bylo manželce uloženo vrátiti se do jeho domácnosti, bylo předcházejícím řízením rozhodnutím nejvyššího soudu zrušeno.

Odůvodnění: Dle §u 50. č. 3. s. n. patří výlučně před sborové soudy první stolice všechny spory vznikající ze vzájemného poměru mezi manžely, které nejsou rázu ryze majetkového, pokud je dle platných předpisů zákonných nesluší vyřídit v řízení nesporném.

Takové spory, na které § 50. č. 3. j. n. ke konci poukazuje větou, že patří dle zákonných předpisů k vyřízení v řízení nesporném, jsou spory mezi rodiči a dcerou o vyměření věna (§§ 1220. a 1221. obč. z.), mezi rodiči a synem o vyměření výpravy (§ 1231. obč. z.), spor o oprávnění státi se obchodní (§ 6. uv. zák. k obchod. zák.), neshody mezi manžely o výchovu dětí po provedeném rozvodu nebo rozluce manželství (§ 142. obč. z.).

Pokud se však týče jiných vzájemných právních vztahů manželů, jest zřejmo, že manželská práva mužova v § 92. obč. z. uvedená, náležejí k čistě občanským účinkům manželství, k jichž rozhodování jsou povoláni soudové v řízení sporném, neboť práva a povinnosti, plynoucí z této právní normy mohou doznati změny jednak úmluvami, jednak vlivem jiných okolností.

To platí zejména o povinnosti manželky k manželské poslušnosti (§ 92. obč. z.), o vzájemné povinnosti manželově přijati manželku do společné domácnosti (§ 382. č. 8. ex. ř.), o povinnosti jeho poskytnouti manželce dle svého jmění slušnou výživu (§ 91. obč. z.).

Z těchto předpisů zřejmě plyne, že práva i povinnosti manželů k společnému bydlení mohou úmluvou stran i vlivem okolností rozdílně býti upraveny a že ani cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208. ř. z. ani jiným zákonem soudu uloženo není, by porušení tohoto práva a této povinnosti officiosním zakročením odčinil, a proto dle § 50. č. 3. j. n. manžel jest oprávněn, by práva na navrácení manželky do společné domácnosti toliko pořadem práva se domáhal.

Usnesení v odpor vzaté, jež rozhoduje v řízení nesporném o věci náležející na pořad práva, jest proto i s řízením mu předcházejícím zmatečné.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 18. července 1922 č. j. R. I. 538-22.

R. z. s. Dr. Boh. Voneš.

Domáhá-li se žalobce na žalovaném žalobou zajištění své pohledávky zřízením zástavního práva na nemovitosti, žalovanému patřící, rozhodna je pro věcnou příslušnost výše pohledávky a není rozhodno ocenění předmětu žalobního v žalobě.

Žalobce domáhá se žalobou u okresního soudu ve Vršovicích podanou, výroku, že žalovaný je povinen pro nedoplatek kupní ceny 50.000 Kč dáti do zástavy svůj dům ve Vršovicích a důsledkem toho podepsati listinu vkladnou, podle které lze vložit pro nedoplatek právo zástavní na dům ten. — Předmět sporu v žalobě oceněn na 5000 Kč.

První soud vznesené námitce věcné nepříslušnosti nevyhověl. Rekursní soud z m ě n i l usnesení prvního soudu a námitce vyhověl. Odůvodnění: První soud neprávem námitku věcné nepříslušnosti zamítnul, ježto se, jak žalovaný správně ve stížnosti uvádí, v případě daném jedná pouze o zástavní právo a nikoliv o projev vůle, takže po rozhodnutí o ocenění sporného předmětu je směrodatné ustanovení §u 57. j. n. a nikoliv §u 59. j. n., podle něhož první soud nesprávně rozhodnul, že žalobci samému dáno je na vůli, aby výši předmětu sporu určil. Poněvadž předmět zástavy, v tomto případě dům ve Vršovicích, má nesporně větší cenu, než je výše pohledávky 50.000 Kč, bylo jedině na tuto částku tedy 50.000 Kč předmět sporu oceniti.